

Kazatel: Josef Hurta

Písňe: 297, 282, 214, 333, 423

Čtení: Sk 9, 1 – 9

Text: Sk 22, 6 – 11 *Když jsem ještě byl na cestě a blížil se k Damašku, kolem poledne mě najednou obklopilo jasné světlo z nebe. Padl jsem na zem a uslyšel jsem hlas, který mi pravil: 'Saul, Saul, proč mě pronásleduješ?' Já jsem odpověděl: 'Kdo jsi, Pane?' A on mi řekl: 'Já jsem Ježíš Nazaretský, kterého ty pronásleduješ.' Moji průvodci viděli sice světlo, ale neslyšeli hlas toho, kdo ke mně mluvil. Řekl jsem: 'Co mám dělat, Pane?' A Pán mi řekl: 'Vstaň a pokračuj v cestě do Damašku; tam ti bude řečeno všechno, co ti Bůh ukládá.' Protože jsem byl oslepen jasným světlem, museli mě moji druhové vzít za ruku a tak mě dovedli do Damašku.*

Jak se můžeme potkat s Ježíšem, když už nežijeme v době, kdy Ježíš chodil po této zemi se svými učedníky? Apoštol Pavel je důkazem, že k setkání s Ježíšem není potřeba jeho fyzická přítomnost. Když se s ním Pavel setkal, neměl už Ježíš lidskou podobu. Pavla na cestě do Damašku prostě osvítilo světlo a uslyšel hlas. To je vše. Nic víc. A přesto to Pavel interpretuje jako setkání s Ježíšem. Protože Ježíš způsobí radikální proměnu Pavlova života.

Díky tomuto zážitku je Pavlovo obrácení u Damašku zkušenost, kterou je možné nejen sdělit, ale i sdílet. Je to zkušenost, v níž by si apoštol rozuměl s mnoha křesťany i napříč staletími. Jistě, že se najdou skeptici, kteří nad takovým svědectvím nově obrácených křesťanů nedůvěřivě ohrnou nos, ale je to jejich škoda. Absence respektu k zážitku druhých je pak připraví o radost ze sdílení rozdílných zkušeností víry.

Na příběhu obrácení apoštola Pavla jsou některé pozoruhodné rysy, které bychom neměli pominout.

Za prvé: Apoštol Pavel, když mluví své zkušenosti, vlastně slovo obrácení vůbec nepoužije. Stejně tak mnozí evangelíci pro popis svého setkání s vírou toto slovo neužívají. Možná nemají ve svém životě vzpomínku na jeden jediný okamžik, který by znamenal radikální proměnu jejich života. To, že apoštol od chvíle, kdy ho Ježíš oslovil, strávil tři dny v temnotě slepoty může u jiných lidí představovat třeba i roky tápání, než poznají a přijmou, že s nimi jedná Bůh. Nicméně „obrácení“ je biblický termín, který výstižně vyjadřuje, o co vlastně ve víře jde.

Druhý postřeh z daného textu se týká formy sdělení. Jedná se o osobní svědectví, tedy sdělení vlastní zkušenosti. Mám za to, že jde o základní způsob sdílení víry. Tzn. nejde primárně o katechezi – co církve učí a co se má věřit, nýbrž co to znamená pro mě, jaká je s tím moje osobní zkušenost, zda to mohu z vlastní zkušenosti potvrdit či nikoliv. To je totiž pro posluchače sdělení zcela zásadní – totiž zda bylo evangelium takřkajíc klinicky testováno na lidech a s jakými výsledky. Podle toho se druzí orientují, zda to může být i pro ně zajímavé či nikoliv, zda je to užitečné nebo škodlivé.

Třetí postřeh: I sám apoštol vypráví svoji zkušenost pokaždé trochu jinak. V jednom popisu čteme, že Pavlovi průvodci viděli světlo, ale neslyšeli hlas. V druhém popisu je to přesně naopak. Slyšeli hlas, ale nic neviděli. Tak jak to tedy bylo? Pro někoho to může být známka nevěrohodnosti, pro jiné je to naopak známka autenticity. Ani já, když vyprávím nějakou svoji zkušenost, neříkám ji pokaždé stejně. Podobně je tomu

i v evangeliích, kde také nelze harmonizovat příběh Ježíšova života. Právě to by bylo na něm podezřelé a působilo by to uměle.

Když to tedy shrnu: Obrácení apoštola Pavla je důkazem, že s Kristem se mohou lidé setkat kdykoliv a jakkoliv. Dokonce i ve chvíli, kdy proti křesťanství bojují. Setkání s Ježíšem může mít rozmanitou podobu. Třeba setkání s člověkem, který nám otevře mysl pro pochopení bible, nebo zážitek nějakého duchovního prozření, osvětlení až oslnění Kristem, náhlé nebo i násilné zastavení na cestě života nebo prostě sdílení zkušeností a svědectví víry jiných křesťanů. Někdo o tom může mluvit jako o nadpřirozeném zásahu do života, jiný o tom mluví zcela civilně, aniž by to vůbec nazval tím biblickým termínem obrácení. Co je však při tom zcela zásadní: Sdílet víru nelze distancovaně, neangažovaně, bez osobní zkušenosti a bez osobního zápalu.

Milí přátelé, Pavlův příběh nás vede k tomu, abych se zamyslel, jak bych svoji osobní zkušenost s živým Kristem popsal já, jaká bych volil slova a obrazy; co u mě iniciovalo život víry a jak to sdílet s ostatními srozumitelně, aby poznali, že naše věření je takřikajíc prověřené!

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, prosíme, ukaž nám, co děláme špatně, a co chceš ty, abychom dělali. A jdeme-li špatným směrem, prosíme, obrat' nás, abychom už nehrěšili a šli za tebou s vírou.*

Přímlovná modlitba: *Pane, chceme se teď modlit za lidi, kteří nám leží na srdci. Především máme na mysli naše blízké a přátele, naše kamarády. Kéž bychom s nimi mohli sdílet svoji víru. Kéž bychom jim uměli říci, že jsi skutečný a že život s tebou je naplněný dobrodružstvím ale i zvláštním pokojem. Prosíme tě za lidi, kteří ztrácejí víru v tebe, protože zažili v životě spoustu utrpení a bolesti. Přimlouváme se za ně, abys ses jich ujal a zahrnul je láskou. Modlíme se za lidi, kteří trpí lidským násilím. Máme na mysli genocidu v Súdánu, nepřátelské vztahy mezi Palestinci a Izraelci, válku na Ukrajině. Modlíme se za státníky a politiky. Také za vládu pro naši zemi. A také za sjednocení lidí v lásce a snášenlivosti. Přimlouváme se za tvoji pomoc pro rodiny, v nichž vládne násilí, za uzdravení mezilidských vztahů, zvláště těch partnerských. Modlíme se za děti, za to, aby vyrůstaly v přirozeném prostředí lásky a v přiměřeném bezpečí. Všichni se pak jako Boží děti sjednocujeme v této modlitbě: Otče náš...*